

[Wamberg.]

som børneværnet måtte tage sig af, de er nu anbragt 3 forskellige steder. Moderen har været syg i 3 år og er nu rask. Man har nægtet hende sagsindsigt med hensyn til, hvad der er sket i den periode, hvor hun var syg. Man har nægtet at oplyse noget om, hvor børnene er anbragt, og man nægtede hende et par dage før jul i det pågældende socialudvalg at være behjælpelig med at ekspedere en julegave til hendes børn.

Det kan ikke undlade at medføre, at man må sætte et spørgsmålstegn ved de udsendelser, der blev sendt vedrørende de glemte børn. Er det nu altid forældrene, der ikke søger kontakt med deres børn, eller har vi en del tilfælde, hvor forældrene gerne vil have kontakt med deres børn, men hvor offentlige myndigheder, børneværn i enkelte kommuner, med arme og ben sætter sig imod det? Et og andet kunne tyde på det, og jeg håber, vi kan behandle det under udvalgsbehandlingen af dette lovforslag.

Justitsministeren (Orla Møller):

Først skal jeg sige tak for den meget brede tilslutning, som forslaget har fået.

Der går gennem alle indlæg en rød tråd, der går ud på at få understreget, at det vigtigste i alle disse sager er hensynet til barnet og barnets kommende situation. Jeg tror også godt, man tør sige, at det er det, der har været hovedhensynet i de forslag, der er lagt på bordet.

Jeg ville meget gerne sige næsten det samme, som fru Birgitte Oxdam udtrykte. Jeg tror ikke, man kommer ret meget uden om de konkrete forslag, der er lagt op. Jeg tror, at jeg i forbindelse med fru Aase Olesens indlæg skal sige, at jeg naturligvis til enhver tid vil møde op i retsudvalget til et samråd og argumentere for disse synspunkter, men hvis man bare startede med at spørge, hvor ankeinstansen skal være, så kunne man selvfølgelig svare: ja, den kan ligge i justitsministeriet som hidtil, men justitsministeriet kan ikke påtage sig tilsynsopgaven eller formidlingen af adoption af de anonyme børn. Man kunne have tænkt sig ankestyrelsen, man kunne have tænkt sig socialstyrelsen. I alle tilfælde ender det med, at vi skal have en fælles virksomhed på dette område, og det kan faktisk kun placeres ét eneste sted, nemlig i det centrale

adoptionsnævn. Så derfor tror jeg ikke, der er ret meget at komme uden om i denne forbindelse.

Jeg var en lille smule tøvende over for, hvordan jeg skulle tage det indlæg, som hr. Erlendsson kom med, for der er nu engang i disse sager et hensyn både til moderen og til barnet, og hvis man træder fejl enten det ene eller det andet sted, så kommer der altså meget let nogle ting frem, som menneskeligt er af mindre god karakter. Derfor er det en balancesituation, og jeg misunder bestemt ikke dem, der skal sidde hverken i samrådene eller i det centrale adoptionsnævn og behandle alle disse meget ømtålige sager, for det er de i hvert fald.

Jeg vil godt indrømme over for fru Aase Olesen, at jeg har haft nogen vanskelighed i forbindelse med dette forslag, fordi der har været mange forskellige opfattelser af, hvordan det skulle konstrueres, men jeg må sige, at jeg er endt med, at det næppe kunne have været meget anderledes.

Når der er tale om, at indenrigsministeriet har blandet sig op i sagerne, så hænger det sammen med, at der er visse ting, der skal tages hensyn til i hele den kommunale selvstyresituation. Det er altså ikke gørligt at lægge ansvaret på det primære plan, derfor har vi måttet vælge samrådsituationen.

Jeg kan også godt være med til at beklage, at det har taget så lang tid med selve høringsen, men den har i hvert fald givet noget stof, som var afklarende med hensyn til afgørelsen.

Den debat, som fru Hanne Reintoft meget gerne vil have rejst, føler jeg også i nogle situationer er særdeles nødvendig. I den forbindelse vil jeg godt nævne nogle af de synspunkter, som hr. Erlendsson trak frem. Det er meget ømtålelige sager, man arbejder med, og det er ikke gørligt i en bekendtgørelse at fastsætte meget klare regler for, hvad man skal eller ikke skal. Jeg synes, at den form for annoncering efter børn, jeg har set, mange gange har været direkte usmægtelig. Men der er altså også et hensyn at tage til både børn, der trænger til det, og forældre, der er i stand til at give dem en god mulighed, så det er altså igen en balanceakt, det her drejer sig om.

Jeg håber på, at man efterhånden vil få en så god erfaring i at behandle disse meget vanskelige situationer, at vi måske, når det